

1

Sara Linton se uită lung către intrarea în Dairy Queen, privind-și sora, acum în ultimele luni de sarcină, ieșind cu câte un pahar de înghețată acoperită cu ciocolată în fiecare mână. În timp ce Tessa traversă parcare, vântul se întepi, iar rochia ei violet i se ridică deasupra genunchilor. Se chinui să și-o țină pe lângă corp fără să răstoarne înghețata, iar Sara o auzi înjurând pe când se apropia de mașină.

Sara se strădui să nu izbucnească în râs, în timp ce se aplecă să deschidă portiera pentru sora sa, întrebând-o:

– Ai nevoie de ajutor?

– Nu, răspunse Tessa, apoi urcă în mașină, se făcu repede comodă și îi dădu Sarei o înghețată. Și-ai putea să nu mai râzi de mine.

Sara tresări când sora sa își scoase sandalele și își sprijini picioarele goale pe bordul mașinii. BMW-ul seria 330i nu avea nici două săptămâni, iar Tessa lăsase deja o pungă de Goodbers¹ să se topească pe bancheta din spate și vărsase o sticlă de Fanta de portocale pe covorașul din față. Dacă Tessa nu ar fi fost în aproape opt luni de sarcină, Sara ar fi strâns-o de gât.

– De ce-ai stat atâta timp?

– A trebuit să fac pipi.

– Iarăși?

¹ Alune învelite în ciocolată cu lapte Nestlé (n.red.)

– Nu, doar că-mi place să stau aiurea în nenorocita aia de toaletă din Dairy Queen, replică Tessa, tăios. Își făcu vânt cu mâna spre față. Isuse, ce cald e!

Sara continuă să tacă în timp ce dădu mai tare aerul condiționat. Fiind doctor, știa că Tessa era de fapt victima propriilor hormoni, dar erau momente când credea că ar fi fost cel mai bine pentru toată lumea să o încuie într-o ladă și să-i dea drumul numai când avea să audă un copil plângând.

– Localul ăla era înțesat, zise Tessa cu gură plină de sirop de ciocolată. Ce naiba, oamenii ăia n-ar trebui mai degrabă să fie la biserică, sau ceva de genul ăsta?

– Hmm, murmură Sara.

– Era foarte aglomerat. Uită-te la parcare, continuă Tessa, fluturând lingurița în aer. Oamenii își aruncă pe-aici gunoiul, fără să le mai pese și cine-o să-l ridice. De parcă se-asteaptă ca zâna gunoaielor să facă asta.

Sara murmură câteva cuvinte aprobatoare, mâncându-și înghetata, în vreme ce Tessa își continuă litania de plângeri împotriva tuturor celor din Dairy Queen, de la bărbatul care vorbea la celular, până la femeia care așteptase zece minute la coadă, iar apoi, ajunsă la teighea, nu se putea decide ce dorea să cumpere. După o vreme, Sara nu o mai băgă în seamă, uitându-se la parcare și gândindu-se la săptămâna încărcată care o aștepta.

Cu câțiva ani în urmă, Sara acceptase slujba cu jumătate de normă la morga districtului, ca să îl ajute pe partenerul ei de la Clinica de Copii Heardsdale, care se pensiona. Mai târziu, slujba de la morgă începuse să îi afecteze serios programul de la clinică. În mod normal, serviciul de la morgă nu ar fi răpit prea mult din timpul Sarei, dar, de exemplu, în săptămâna care trecuse, o înfățișare la tribunal o făcuse să plece din clinică două zile, pe care trebuia să le recupereze, făcând ore suplimentare, în săptămâna care începea.

Munca Sarei la morgă se suprapunea din ce în ce mai mult cu timpul convenit clinicii și știa că, în câțiva ani, se va vedea nevoită să aleagă între cele două. Decizia urma să fie foarte grea. Slujba de examinator medical era o provocare, una de care

Sara avusese mare nevoie cu treisprezece ani în urmă, când părăsise Atlanta și se întorsese în Grant County. O parte din ea era convinsă că avea să i se atrofieze creierul fără obstacolele permanente pe care medicina legală i le ridica în cale. Și totuși, era ceva tonic în tratarea copiilor, iar Sara, care nu putea avea propriii copii, știa că îi va lipsi contactul cu ei. Oscila zilnic între un loc și celălalt. De fapt, o zi proastă într-o parte făcea ca varianta cealaltă să pară ideală.

– Ca să urc acolo! pronunță apăsător Tessa, suficient de tare cât să îi distragă atenția Sarei. Am treizeci și patru de ani, nu cincizeci. Cum naiba poate-o infirmieră să spună așa ceva unei femei însărcinate?

Sara se zgâi la sora ei.

– Ce?

– Tu ai auzit vreun cuvânt din ce-am spus până acum?

Sara încercă să pară convingătoare.

– Da. Sigur că da.

Tessa se încruntă.

– Te gândești la Jeffrey, nu-i așa?

Sara fu surprinsă de întrebare. De data asta, soțul ei era ultimul lucru la care se gândea.

– Nu.

– Sara, nu mă minți, replică Tessa. Toată lumea din oraș a văzut-o la secție pe fata de la magazinul de personalizări articole, vineri.

– Imprima litere pe noua mașină a poliției, răspunse Sara, simțind cum un val de sânge cald îi năvălește în obraji.

Tessa îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Nu cumva asta a fost scuza lui și ultima dată?

Sara nu răspunse. Încă își mai amintea cu claritate ziua în care venise de la serviciu mai devreme și îl găsisse pe Jeffrey în pat cu proprietara unui magazin local de personalizări articole. Întreaga familie Linton era pe de o parte uimită, pe de alta contrariată că Sara se întâlnea din nou cu Jeffrey și, deși în cea mai mare parte Sara le împărtășea sentimentele, se simțea incapabilă

să o rupă definitiv cu el. Când venea vorba despre Jeffrey, logica o părăsea cu desăvârșire.

– Trebuie să fii atentă cu el, o preveni Tessa. Nu-l lăsa să se creadă stăpân pe situație.

– Nu sunt idioată.

– Uneori ești.

– Ei bine, și tu ești, replică tăios Sara, simțindu-se ridicolă înainte chiar ca vorbele să îi iasă din gură.

Nu se mai auzi decât zumzăitul aparatului de aer condiționat. În cele din urmă Tessa cedă:

– Ar fi trebuit să zici: „Știu că ești, dar eu ce sunt?”

Sara ar fi vrut să râdă, ca la o glumă bună, dar era prea enervată.

– Tessie, nu e treaba ta.

Tessa izbucni într-un râs zgomotos, ce răsună în urechile Sarei.

– Ei bine, scumpo, chestia asta n-a oprit pe nimeni, niciodată. Sunt sigură că nenorocita aia de Marla Simms pusese mâna pe telefon înainte chiar ca târfulița să coboare din camionetă.

– Nu-i spune așa.

Tessa își vântură iarăși lingurița prin aer.

– Și cum ai vrea s-o numesc? Curviștină?

– În nici un fel, zise Sara cu seriozitate. N-o numi în nici un fel.

– Ba eu cred că merită să i se spună în vreo câteva feluri.

– Jeffrey e cel care a înșelat. Ea doar a profitat de-o ocazie bună.

– Știu, începu Tessa, am profitat de multe ori de numeroase ocazii bune, dar niciodată n-am alergat după bărbați înșurați.

Sara închise ochii, dorindu-și ca sora ei să înceteze. Nu voia să aibă această conversație.

– Maria i-a spus lui Penny Brock că s-a îngrășat, adăugă Tessa.

– De unde și până unde ai vorbit tu cu Penny Brock?

– Le-am desfumat scurgerea de la bucătărie, explică Tessa plescăind, cu lingurița în gură.

Tessa renunțase să mai lucreze program întreg împreună cu tatăl lor, în afacerea familiei, cu lucrări la instalații de apă și canalizare, atunci când, din cauza burții mari, devenise imposibil să se mai vâre în spații înguste, dar încă mai era capabilă să bage un „șarpe” într-o scurgere.

– După spusele lui Penny, s-a făcut cât casa, zise Tessa.

În ciuda bunelor sale intenții, Sara nu se putu împiedica să nu simtă un moment de triumf, urmat de un val de vină pentru că se bucura de faptul că o altă femeie luase în greutate. Și îi crescuse fundul. Fata cu însemnele avea deja șoldurile un pic mai mari decât i-ar fi stat bine.

– Te văd zâmbind, remarcă Tessa.

Sara chiar zâmbea. O dureau obrazii de la efortul de a-și ține gura închisă.

– E groaznic.

– De când?

– De când... Vocea Sarei deveni o șoaptă. De când mă face să mă simt ca o idioată absolută.

– Ei bine, așa cum ar zice Popeye, tu sunt ce tu sunt.

Tessa curăță cu lingurița de plastic marginile paharului cu înghețată, oferind un adevărat spectacol. Oftă din toți rărunchii, de parcă ziua ei tocmai luase cea mai sumbră turnură.

– Pot să mănânc și ce ți-a mai rămas ție din înghețată?

– Nu.

– Sunt gravidă! se lamentă Tessa.

– Nu-i vina mea.

Tessa se apucă iarăși să caute orice urmă de înghețată în propriul pahar. Colac peste pupăză, începu apoi să-și scarpine partea de jos a labei piciorului de incrustația din lemn a tabloului de bord.

Un minut întreg trecu înainte ca Sara să simtă cum *vina* de soră mai mare o izbește ca un baros. Încercă să i se împotrivească, mâncând și mai multă înghețată, dar aceasta i se opri în gât.

– Ia-o, copil mare ce ești, zise Sara dându-i paharul.

– Mulțumesc, răspunse Tessa cu dulceață în glas. Poate ar trebui să mai cumpărăm și pentru mai târziu? sugeră ea. Da' te

duci tu să iei? Nu vreau să creadă că sunt o scroafă, și – zâmbi dulce, clipind des – cred că l-am luat la trei păzește pe puștiul care vindea.

– Mda, pot să-mi imaginez cum.

Tessa clipi inocentă.

– Unii oameni sunt prea sensibili.

Sara deschise portiera, bucuroasă că avea un motiv să coboare din mașină. Se depărtase doar un metru, când Tessa deschise un geam.

– Știu, zise Sara. Cu multă ciocolată.

– Mda, dar stai așa.

Tessa făcu o pauză ca să lingă ciocolata de pe marginea telefonului, înainte să îl scoată pe geam.

– E Jeffrey.

Sara opri pe o alee cu pietriș, între o mașină blindată a poliției și mașina lui Jeffrey, încruntându-se când auzi pietre lovind marginea mașinii. Singurul motiv pentru care Sara renunțase la mașina ei decapotabilă cu două locuri pentru una mai mare fusese faptul că în aceasta putea instala un scaun pentru copil. Dar cu Tessa și cu stihiiile naturii, BMW-ul avea să fie distrus înainte de nașterea copilului.

– Gata?

– Mda.

Sara trase frâna de mână și privi către albia secată a râului din fața lor. Georgia suferea de secetă de la mijlocul anilor 1990, și râul uriaș, care odată curgea prin pădure ca un șarpe gras și leneș, se subțiasse, ajungând aproape la dimensiunile unui izvorăș care abia se prelingea. Mai rămăsese numai o albie secată și crăpată, iar podul de beton, aflat la zece metri deasupra, părea acum a nu-și găsi locul aici, deși Sara încă își mai amintea cum oamenii pescuiau stând pe el.

– Acela e cadavrul? întrebă Tessa, arătând către un grup de oameni care stăteau în semicerc.

– Probabil, răspunse Sara, întrebându-se dacă se aflau pe proprietatea colegiului.

Grant County cuprindea trei orașe: Heartsdale, Madison și Avondale. Heartsdale, care adăpostea Institutul de Tehnologie Grant, era bijuteria districtului, așa că o crimă comisă în acest loc era ceva cu totul îngrozitor. O crimă pe proprietatea colegiului era un coșmar.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Tessa înflăcărată, deși nicio dată nu mai fusese interesată de această parte a slujbei Sarei.

– Asta se presupune că trebuie să aflui, îi aminti Sara, întinzând mâna către torpedou, după stetoscop.

Spațiul era destul de îngust, și mâna Sarei se odihni pe burta Tessei. Zăbovi astfel câteva momente.

– Oh, Sissy, șopti Tessa, luându-i mâna într-a ei. Te iubesc atât de mult!

Sara râse văzând lacrimile care apărură brusc în ochii Tessei, dar simți că și ea cedează emoțiilor.

– Și eu te iubesc, Tessie. Strânse mâna surorii ei în timp ce spuse: Stai în mașină. N-o să dureze mult.

Jeffrey se îndrepta spre mașină când Sara coborî trântind portiera. Părul său întunecat era pieptănat spre spate, încă puțin umed la ceafă. Era îmbrăcat într-un costum gri cărbune, perfect croit și călcat, iar insigna aurie de polițist era vârată în buzunarul de la piept.

Sara purta o pereche de pantaloni de bumbac ce văzuseră și zile mai bune și un tricou cu mâneci scurte care nu mai fusese alb din timpul administrației lui Reagan. Purta teniși fără șosete, cu șireturile legate lejer, astfel încât să îi poată încălța și descălța cu cât mai puțin efort posibil.

– Nu trebuia să te gâțești așa, glumi Jeffrey, însă ea îi putu simți tensiunea din voce.

– Ce este?

– Nu sunt sigur, dar cred că-i ceva dubios... Se opri și se uită înspre mașină. Ai adus-o și pe Tess?

– Păi, era în drumul nostru, și a vrut să vină și ea...

Vorbele Sarei rămaseră suspendate în aer, deoarece nu exista cu adevărat altă explicație în afară de aceea că, în acel

moment, scopul vieții Sarei era de a o face pe Tess fericită – sau, cel puțin, să înceteze să se vaite.

Jeffrey înțelese cum stătea treaba.

– Presupun că n-avea nici un rost să te cerți cu ea, nu?

– A promis că stă în mașină, zise Sara, chiar în timp ce auzi portiera mașinii trântindu-se în spatele ei.

Își puse mâinile în șolduri și se întoarse, dar Tessa îi făcea deja un gest expeditiv cu mâna.

– Trebuie să merg, zise Tessa, arătând către linia de copaci din depărtare.

– Merge pe jos până acasă? întrebă Jeffrey.

– Se duce la toaletă, explică Sara, văzând cum Tessa se îndreaptă către dealul dinspre pădure.

Se uitară amândoi cum Tessa escaladează panta abruptă, cu mâinile încrucișate sub burtă, de parcă ar fi cărat un coș.

– Te superi pe mine dac-o să mă prăpădesc de râs când o s-o văd rostogolindu-se înapoi din vârful dealului? întrebă Jeffrey.

În loc să îi răspundă la întrebare, începu și ea să râdă.

– Crezi c-o să se descurce singură acolo sus? întrebă el.

– O să fie bine, îl liniști Sara. Puțin exercițiu n-o s-o omoare.

– Ești sigură? insistă Jeffrey, preocupat.

– E-n regulă, îi repetă Sara, știind că Jeffrey nu se aflase niciodată în viața lui în apropierea unei femei gravide.

Se temea probabil că Tessa va intra în durerile facerii înainte să ajungă la copacii din vârful dealului. Măcar de-ar fi avut ei norocul ăsta!

Sara porni către locul faptei, dar se opri când văzu că Jeffrey nu o urmează. Se întoarse, știind ce avea să audă.

– Ai plecat destul de devreme-n dimineața asta, zise el.

– M-am gândit c-ai nevoie de somn. Se întoarse și scoase o pereche de mănuși de plastic din buzunarul hainei lui, întrebând: Ce-i dubios?

– Nu eram chiar așa de obosit, zise el, pe același ton sugestiv pe care l-ar fi folosit dacă ar mai fi rămas la el în acea dimineață.

Se jucă nervoasă cu mănușile, gândindu-se la ce ar fi putut spune.

– A trebuit să scot câinii afară.

– Ai putea începe prin a-i aduce.

Sara privi cu atenție către mașina blindată a poliției.

– E nouă? întrebă ea, mimând curiozitatea.

Grant County era destul de mic, iar Sara auzise de noua mașină de patrulă înainte chiar ca aceasta să fi fost parcată în fața secției.

– Am luat-o acum câteva zile.

– Scrisul arată bine, remarcă ea, păstrând un ton aparent indiferent și neutru.

– Ca să vezi, comentă el.

În ultima vreme căpătase reflexul de a zice acest lucru, atunci când nu știa ce altceva să spună. Dar Sara nu îl lăsă să scape așa de ușor.

– Fata a făcut o treabă destul de bună.

Jeffrey o privi în continuare, de parcă nu ar fi avut nimic de ascuns. Sara ar fi fost impresionată dacă nu ar mai fi văzut exact aceeași expresie și ultima dată când o asigurase că îi era fidel.

Îi aruncă un zâmbet înghețat, repetând întrebarea:

– Ce-i dubios?

Pufni zgomotos, lăsând să se vadă că se simțea iritat.

– O să vezi tu, răspunse el făcându-i semn cu capul înspre râu.

Sara porni cu pasul ei normal, dar Jeffrey încetini suficient de mult cât să îl poată prinde din urmă. Se vedea că era nervos, dar Sara nu se lăsase niciodată intimidată de toanele lui Jeffrey.

– E vreun student? vru ea să afle.

– Probabil, îi răspunse pe același ton rece. I-am verificat buzunarele. N-avea nici un fel de act de identitate la el, dar partea asta a râului este pe domeniul facultății.

– Minunat, murmură Sara, întrebându-se cât va mai dura până când Chuck Gaines, noul șef al Serviciului de securitate al facultății, va apărea și va începe să pună sub semnul întrebării tot ce făceau ei.

De Chuck se putea scăpa la fel de ușor ca de o pacoste, dar principala grijă a lui Jeffrey, ca șef al poliției din Grant County,

era să se asigure că totul era în regulă în cadrul facultății. Chuck știa asta mai bine ca oricine și profita ori de câte ori putea.

Sara observă o blondă foarte atrăgătoare stând pe niște stânci. Lângă ea se afla Brad Stephens, un tânăr polițist pe care Sara îl avusese ca pacient cu mult timp în urmă.

– Ellen Schaffer, o lămură Jeffrey. Făcea jogging către pădure. A văzut cadavrul în timp ce traversa podul.

– Când l-a găsit?

– Cam acum o oră. A sunat de pe telefonul ei mobil.

– Își luase mobilul cu ea la alergat? zise Sara, întrebându-se de ce lucrul acesta o uimea.

Oamenii nici la baie nu se mai duceau fără să-și ia mobilul, să fie siguri că-l au la îndemână în cazul în care se plictiseau.

– Vreau să încerc să stau de vorbă cu ea din nou după ce examinezi tu cadavrul. Mai devreme era prea tulburată. Poate Brad o ajută să se mai calmeze.

– Se cunoștea cu victima?

– Din câte se pare, nu. Probabil că a fost doar omul nepotrivit la locul nepotrivit.

Cei mai mulți martori suferă în urma acestui gen de ghinion, pentru că aceste scene zărite doar câteva secunde îi afectează pentru tot restul vieții. Din fericire, din câte-și putu da Sara seama văzând cadavrul care zăcea în mijlocul albiei râului, fata scăpase ușor.

– Să te ajut, zise Jeffrey, luând brațul Sarei când se apropiară de mal.

Terenul era denivelat și avea o pantă care cobora către râu. Apa de ploaie săpase o potecă printre pietre, dar nămolul era poros și afănat.

Se gândi că în punctul acela albia avea cel puțin treisprezece metri lățime, dar Jeffrey avea să pună mai târziu pe cineva să măsoare. Pământul pe care pășeau era crăpat, și Sara simți cum pietrișul și humă îi intră în teniși, iar praful se ridică în jurul lor. Cu doisprezece ani în urmă, în acel loc apa le-ar fi ajuns până la gât.

Sara se opri la jumătatea drumului și se uită către pod. O simplă punte de beton, cu balustradă joasă. O bordură ieșea în afară la câțiva centimetri de partea de jos și, între ea și balustradă, cineva scrisese cu un spray negru: „MOARTE CIOROILOR“ și făcuse o svastică mare.

Sara simți un gust neplăcut în gură.

– Ce drăguț, zise ea, ironic.

– Nu-i așa? răspunse Jeffrey, la fel de dezgustat ca și ea. Găsești de-astea prin tot campusul.

– Când a început? vru Sara să știe.

Graffiti-ul părea șters, având probabil câteva săptămâni.

– Cine știe? zise Jeffrey. Conducerea colegiul nu pare să fi observat.

– Dacă ar observa, ar trebui să ia măsuri în această privință, sublinie Sara, uitându-se peste umăr după Tessa. Ai idee cine face asta?

– Studenții, zise el, dând cuvântului o conotație negativă. Probabil o adunătură de yankei idiști care cred că-i amuzant să vii în sud și să te joci de-a sudiștii șmecheri.

– Urâsc rasiștii amatori, murmură Sara, zâmbind când se apropiară de Matt Hogan și de Frank Wallace.

– Bună ziua, Sara, zise Matt.

Într-o mână ținea camera foto de instantanee, iar în cealaltă, câteva Polaroid.

– Tocmai am terminat fotografiile, zise Frank, al doilea în grad după Jeffrey.

– Mulțumesc, îi răspunse Sara, punându-și mânușile de plastic.

Victima zăcea direct sub pod, cu fața în jos, pe pământ. Brațele erau întinse într-o parte, iar pantalonii și chiloții erau adunați în jurul gleznelor. Judecând după mărime și după lipsa de păr de pe spatul neted și de pe fese, era un tânăr, probabil în jur de douăzeci de ani. Părul blond era lung până la guler și tăiat drept la spatul. Ai fi putut zice că doarme, dacă nu s-ar fi văzut sângele împrăștiat și urme de țesut ieșindu-i din anus.

– Ah, exclamă ea, înțelegând preocuparea lui Jeffrey.